

Téma: Hříšník v Boží přítomnosti?

Biblické texty: 2. Mojžíšova 19,15-24; Jan 20,19-29 a Lukáš 22,14-15

Úvod:

Zvoní mobil... Ano, slyším, kdo volá? Co? Kancelář prezidenta? Prezident se chce se mnou setkat? To jako fakt? Ale já nejsem připraven. Jak to, že to nevádí? To přece nejde, abych tam šel jen tak, musím mu koupit alespoň nějaký dárek, nějakou malou pozornost. Že o to nestojí? Dobře, no, tak tedy přijedu hned. Vlak z Těšína mi jede 10:16, přijedu Regiojetem. Bude tam limuzína jo? Super, tak to se těším. Jak jste se cítili, když mě právě pozval prezident? Proč zrovna mě, že? A jaké to je, když zve Bůh? Jaké to je, když se hříšník setkává s Bohem?

MOTTO: Ježíšova oběť zve hříšníka do Boží přítomnosti

Dnešní biblické texty působ jako 3 zdánlivě nesouvisející texty. Dva texty, které hovoří o setkání Boha z člověkem. Bůh se nemění, takto to alespoň o sobě prohlašuje (Jsem, který jsem, prokáži se, jak se prokáži, budu, který budu).

1. Boží přítomnost byla člověku nepřístupná (2. Mojžíšova 19,15-24)

Z popisu SZ mě až jímá hrůza. Až si říkám, že takového Boha bych nechtěl. Ale ON se nezměnil. Stále je svatý, velký, s neomezeným právem i možnostmi. Přistoupit k Bohu bylo velmi složité. Ilustrujme si to na čteném textu, možná z trochu jiné perspektivy:

- a) **museli si vyprat plášť** – a to v kontextu lidí na poušti nebylo jako dnes, kdy to hodí manželka do pračky a zapne tlačítko. Tehdy se nepralo tak často. Bylo to něco zvláštního, určitá příprava. Možná jako na svatbu – to jsem se holil asi půl hodiny.
- b) **nesměli mít 3 dny sex** – jakoby nikdo, ani ten nejbližší partner nemohl „narušit“ zaměření na Boha. Každopádně to bylo jisté omezení, které zvýrazňovalo, kým Bůh je, že to není jen tak někdo.

A ani po této přípravě se ani nemohli přiblížit k hoře, protože by to bylo zlé. Nepomohlo ani očišťování. Ani později krev obětních zvířat nepomohla. Když vcházel nejvyšší kněz jednou za rok do prostoru svatyně svatých, měl prý na sobě přivázan provaz, aby, kdyby ho Bůh zabil, mohli jej druzí vytáhnout. Tak složité bylo dostat se do Boží přítomnosti. Lépe řečeno, bylo to nemožné.

2. Kristus obětí na kříži zpřístupnil Boha hříšnému člověku (Jan 20,19-29)

Když Kristus zemřel na kříži a vstal z mrtvých, vidíme najednou obrovský kontrast. Sám přichází mezi učedníky a vyzývá učedníka Tomáše, toho, který pochyboval, aby se ho dotkl. Často si s Tomášem spojujeme přívlastek „nevěřící“. A zde se nevěřící nejen že dotýká Boha z vnějšku, ale přímo dává svůj prst „do Boha“, do těch probodených rukou. Ježíš nejen, že jej nepokárá za to, že nevěří. Ach Tomáši, měl by ses více modlit a číst Bibli, proto je tvá víra tolik slabá, ale povzbuzuje ho. Nepochybuj a věř! Toto velice intimní setkání je možné jen proto, že Ježíš na kříži už uspokojil Boží spravedlivý hněv, který je namířen proti hříchu. Ježíš díky oběti zve hříšníka do intimní Boží přítomnosti. Je to Boží akce, jeho aktivita, protože nám lidem chce pomoci a má nás rád.

A v příběhu z Nového Zákona nevěřící člověk dává ruku do Kristovy dlaně. Šílený kontrast se starozákonním textem. A není to proto, že by učedníci byli lepší, hodnější. Člověk je „prevít“ odjakživa, jen to umí před druhými lidmi dobře maskovat. Zásadní obrat v přístupu k Bohu udělal Bůh sám v Kristu. Proč? Protože chce mít se mnou s hříšníkem, s tím prevítem, který mu tak často nevěří, který se málo modlí, který tak málo skutečně hloubá nad Bibli a ještě méně ji žije společenství. Bez Kristovy

oběti bych se nikdy nemohl k Bohu takto přiblížit. Dotknout se Boha. Ne jako dokonalý, ale jako pochybující. Pokud si o sobě myslím, že jsem už dobrý, hodný, pak bych si já osobně dával velký pozor!

3. Ježíš zve hříšníka ke společenství bez podmínek (Lukáš 22,14-15)

VELICE JSEM TOUŽIL JÍST S VÁMI. Co to znamená s vámi? Kdo byli učedníci v tom čase, kdy je Ježíš pozval k tomu, čemu my říkáme Památka? Když jsem se nad tím zamyslel. Celkem mě tento pohled dostal a otevřel se mi nový rozměr na Kristův kříž, ze kterého mám velkou radost. Jak bychom mohli charakterizovat učedníky? **BYLA TO MLÁDEŽ NESTÁLÁ VE VÍŘE A MOŽNÁ ANI NE VŠICHNI TAK VĚŘÍCÍ, JAK BY SE NÁM TO LÍBILO.** Z evangelií lze poměrně jasně vysledovat, že učedníci nebyli žádná elita, ba právě naopak. Byli to lidé sesbíraní z různých rodin, řekli bychom (bez negativního významu) taková sebranka – obyčejní rybáři – dnes bychom řekl nějakí dělníci – a to jsou dost hrubí hoši, žádná vybraná mluva, celník – nenáviděný tehdejší společností – dnes možná zkorumpovaný politik. Čili lidé spíše problematictější. Zajímavé je, že si Ježíš nevybral nikoho z farizeů. Co bylo na učednících však cenné bylo to, že se chtěli něčemu učit, chtěli toho potulného kazatele Krista poznat, protože na něm bylo něco jiného, něco tajemného, něco zvláštního. Jejich víra kulhala a možná jste se přistihli při tom, jak jste si řekli, ten Petr (a to byl takový jejich boss), jak to mohl udělat a zapřít.

Z jednoznačné reakce učedníků můžeme vidět, že jejich víra – pokud vůbec byla – nebyla pevná, ale spíše chabá. Po zatčení prchají, vrací se k rybám – nu což – s Ježíšem to bylo zajímavé, něco jsme i viděli, ale je to pryč, kdoví, jak to bylo. De facto nevěřili. **A TYTO LIDI JEŽÍŠ ZVE K VEČEŘI PÁNĚ.**

Učedníci nebyli ani žádní vyzrálí lidé, spíše můžeme usuzovat, že to byli lidé velmi mladí. Sám Ježíš měl 30 let a lze předpokládat, že učedníci mu byli věkově blízko, či byli dokonce mladší. Farizeové nejednou naráží na chování učedníků – např. Jak v sobotu mnou klasy – co to dělají, neví, co se sluší? Asi nejmladší byl učedník Jan. Zkusme krátce počítat - sám Ježíš měl cca 33, pokud se narodil v roce -4, pak večeře Páně byl v roce 29. Pokud by se Jan dožil průměrného věku cca 80, a Zjevení bylo nasáno cca kolem roku 95, v době večeře Páně mu mohlo být tak bylo 95 – 29, mohlo by mu být 14 let – puberták. Každopádně to nebyli lidé ve zralém věku a určitě ne lidé ve věku důchodovém. Spíše mladoši, bez životních zkušeností. Možná máme zkreslenou představu z umění, které nám učedníky představuje jako postarší muže s dlouhými a šedivými vousy. Ale je pravděpodobnější, že to byla mládež mezi 15 a 30 lety.

BYLI VŠAK V PROCESU POZNÁVÁNÍ KRISTA. Chtěli jej skutečně poznávat a něco s ním zažít. Nebyli zdaleka hotoví, duchovní křesťané, kteří jsou hodni, kteří zhřeší jen výjimečně nebo skoro vůbec a mají tendenci se někde uvnitř spokojit sami se sebou, že přece nejsem ten „ze světa“.

Učedníci měli stejnou nevíru jako Izraelci, kteří vyšli z Egypta – ano, věděli o Bohu, nějakým způsobem jej uctívali, ale kolik nevěry bylo v nich – kolik reptání. A kolik nevěry a reptání je ve mně osobně. Ani se neptejte..

Právě ta nehodnost vede ke změně. Když vás přijme někdo vyšší, přesto, že vás vidí se všemi špatnými sklony, tak to nutí k zamyšlení, k úžasu, ke chvále. Ne proto, že mám vše vyřešeno, jsem „dokonalý“, s nikým nemám problém – protože to bychom pak nemohli chléb a kalich brát nikdo. Ale bereme ho ne proto, že jsme hodni, ale právě proto, že jsme nehodni, bereme ho prostě proto, že nás zve Ježíš.

On říká – lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Neobracíme to někdy? Ti nemocní se nejdříve musí „nějak“ uzdravit, a až pak jsou hodni. Ježíš nás zve k večeři – a možná více ty, kteří jsou obtíženi, jejichž víra je nalomená, slabá, jejichž život nevykazuje úspěch, kteří se potýkají s problémy. Je to pozvání právě mě, tomu, kdo pochybuje, kdo má často strach, kde nemiluje lidi tak, jak by měl.

Vidím obrovskou touhu Boha (ne moji) se s člověkem setkat – a Bůh pro to udělal vše, maximum. Udělal vše, aby se se mnou, s tebou, mohl setkat. Ne až budeš mít vše vyřešené a budeš dokonalý, ale pokaždé, když zareaguješ na jeho pozvání. Setkání s křesťanstvím, církevními předpisy nás nezmění, ale setkání s Kristem ano.

Reakce na jeho pozvání je ta jediná věc, která je na nás. Večeře Páně není pro elitu, není (neměla by být) podmínkou, až budeš nějaký, tak můžeš. Ježíš nekladl učedníkům podmínky, dokonce dopředu ani Jidáš nevykázal (odešel sám) – na nás je přijmout tu podanou ruku Spasitele a nabízet pozvání i dalším lidem bez podmínek.

Závěr:

Bůh se nezměnil, je stále svatý, nedotknutelný, stravující, ale díky Kristově oběti, kterou vyrovnal náš nekonečný dluh, nás zve k sobě. Je to jeho nabídka pro nás, bez našich, mých zásluh. Je tu pro hledající, tápající, chybující. On po nás touží bez podmínek. A já se nemusím snažit být dobrý, hodný, protože toho stejně nedosáhnu – stačí jen přijít a brát z jeho ruky důkaz, že ON skutečně po mně touží. A tam začíná cesta proměny. V kostele kněz vysluhoval Večeři Páně, lidé, pravidelně chodící členové si brali a tu uviděl tam vzadu mladou ženu, která plakala, protože si připadala mezi těmi ostatními tak špatně, kněz k ní přišel, nabízí jí chléb a kalich a když se žena diví, jak to že i jí nabízí, odpoví – BER, JE TO PRO HŘÍŠNÍKY.